

Concursul Internațional George Enescu, ediția a XVI-a

Concertul de deschidere

Concertul inaugural al celei de a XVI-a ediție a Concursului de Interpretare *George Enescu* s-a deschis cu lucrarea în primă audiție semnată de tânărul Tian Tian din China, care a câștigat premiul I la secția compoziție a ediției din anul 2016 a acestei competiții. *Concertul pentru orchestră* de Tian Tian s-a prezentat ca o unitate sonoră alcătuită din câteva secvențe evolutive de la un minimum dinamic spre o culminație grandioasă, stinsă apoi treptat către tăcerea din care s-a născut. Marele ansamblu simfonic al filarmonicii bucureștene a dat viață acestui parcurs care s-a conturat ca o adevărată boltă sonoră maiestuoasă, construită din valuri succesive. Am admirat, odată cu discursul impunător, intervențiile de o frumoasă expresivitate ale unor instrumente soliste, care au emis semnale, chemări, ecouri,

Finalul serii a fost apoteotic. Cu emoție de o intensitate maximă am participat la interpretarea *Poemei române op. 1*, compusă de adolescentul elev al conservatorului parizian, ca o reacție sufletească la acțiunea exercitată asupra sa de cultura occidentală, pe care, la cei 16 ani împliniți, adolescentul George Enescu și-o însușise deja, în mod miraculos. Wagnerian, brahmsian, tumultuos, idilic, dar, mai cu seamă ancorat în straturile profunde ale folclorului românesc, acest opus 1, compus în anul 1897, încuviințat după o analiză severă de compozitorul Camille Saint Saens și prezentat în primă audiție în anul următor de către orchestra pariziană dirijată de maestrul Eduard Colonne, cunoaște de îndată un succes răsunător. Ascultată astăzi, după 120 de ani de la cea dintâi ieșire în lume, *Poema română* ni s-a înfățișat în toată splendoarea cu care tânărul geniu pătrundea cu forță în lumea muzicală europeană a începutului de veac XX. Impresia zguduitoare pe care ne-a produs-o este legată și de împrejurările politice defavorabile survenite în istoria noastră, împrejurări din cauza cărora, în timpul celor de 45 de ani de comunism, ar fi fost de neimaginat să se admită intonarea imnului regal din finalul piesei. Iar după anul 1989, cerințele excepționale ale partiturii, de participare a corurilor și ale efectelor acustice spațiale, au făcut foarte rar posibilă performanța ei publică. Iată de ce ne-am bucurat de eveniment fiind stăpâniți de o emoție coplesitoare. Varianta pe care am ascultat-o acum a fost o redare vie, pasionată, spectaculoasă, în care marea orchestră, cele patru grupe corale bărbătești distribuite antifonic, toate aceste mase de interpreți, coordonate cu măiestrie de către dirijorul Gabriel Bebeșelea au creat un eveniment epocal, măreț și regenerativ.

Gabriel Bebeșelea

contopite până la urmă organic în procesul viu, ardent, de o intensă mobilitate a trăirilor sufletești.

Triplul concert de Paul Constantinescu pentru vioară, violoncel, pian și orchestră este o lucrare clasică a muzicii românești din secolul XX. Inaugurat în anul 1950 de către tineri corifei ai solisticii românești de atunci Valentin Gheorghiu, Ștefan Gheorghiu și Radu Aldulescu, împreună cu filarmonica *George Enescu*, dirijor fiind maestrul George Georgescu, acest concert s-a înscris în repertoriul simfonic național. Varianta prezentă s-a bucurat de participarea violonistului Ștefan Tarara, a violoncelistei Eun-Sun Hong și a pianistului Josu de Solaun, sub bagheta dirijorală a lui Gabriel Bebeșelea. În compania primei noastre filarmonici compusă din actualii instrumentiști, cei trei soliști, cu toții laureați ai competiției internaționale enesciene, ne-au oferit o variantă însuflețită, dinamică, plină de avânt tineresc a concertului de Paul Constantinescu, un corifeu al școlii românești de compoziție, întemeiată și proiectată în universal de maestrul Enescu însuși.

Cele nouă trofee ale Concursului Internațional George Enescu 2018 realizate de Daniela Făiniș

